

THIÊN CHÚA Ban Sức Khoẻ, Sự Sống Và Phúc Lành!

Cuối cùng rồi thì chuyến bay từ thủ đô Roma cũng đáp xuống phi trường thủ đô Manila của Phi-luật-tân. Hôm ấy là ngày 2-11-2009. Cảm tưởng đầu tiên là thành phố chan hòa ánh nắng mặt trời. Cái nóng như muốn thiêu rụi đốt hết mọi người ngay tại phi trường. Tôi không rõ những gì sẽ chờ đón tôi trong vòng 15 ngày đầu tiên. Tôi rời nước Ý với một số vật dụng tối cần thiết trong đó có quyển tập và

cuốn Kinh Thánh. Tôi ra đi với xác tín sẽ có thể giúp đỡ rất nhiều người đang gặp khó khăn. Thế nhưng tôi đã làm to như chứng từ sau đây minh chứng!

Cha Carlo đón tôi với nụ cười rạng rỡ trên môi và thái độ ung dung điềm đạm của Cha khiến cho tôi cảm thấy thật tự nhiên thoải mái. Thêm vào đó nét bình dị và tinh thần lạc quan của Cha nâng đỡ tôi rất nhiều trong thời gian khởi đầu cuộc hành trình phiêu lưu mạo hiểm! Mọi lo âu dè dặt như biến mất nhường chỗ cho lòng hăng say bắt tay vào công tác thiện nguyện.

Trong thời gian làm việc tại Tondo ở Phi-luật-tân tôi như chạm trán với không biết bao nhiêu là hoàn cảnh gần như không thể nào tưởng tượng nổi. Tôi chứng kiến không biết bao nhiêu gia đình nghèo, con cái đông đúc, sống chen chúc trong một căn phòng duy nhất. Họ thiếu thốn mọi sự với vấn đề vệ sinh thật tồi tệ. Tôi cũng trông thấy tận mắt cảnh các trẻ em nghèo đào bới các đồng rác bần thiêu hôi thối để tìm kiếm một cái gì đó hầu có thể bán lại kiếm chút tiền còm. Tôi cũng chứng kiến cảnh các nông dân làm việc lam lũ đầu tắt mặt tối để kiếm chút gạo nấu cơm nuôi sống toàn gia đình.

Thế nhưng chứng từ của tôi không chú ý vạch trần cái nghèo khổ muôn mặt của đất nước Phi-luật-tân thân yêu! Không! Không! Trái lại tôi chỉ muốn ghi lời tán tụng trước các nụ cười và niềm vui chân thành mà người dân Phi-luật-tân cống hiến cho tôi. Họ nghèo thật nghèo nhưng tinh thần của họ thì tràn đầy lạc quan và lòng họ hết mực hiếu khách.

Tuy chúng tôi khác xa nhau về ngôn ngữ và văn hóa nhưng chúng tôi vẫn rất gần nhau vẫn có thể trao đổi và sẵn sàng giúp đỡ lẫn nhau. Các trẻ em nghèo Phi-luật-tân luôn quấn quít bên tôi, rất vui khi được chơi đùa trao đổi với tôi. Đặc biệt tôi không thể nào quên được nhiệt tâm tông đồ và sự dấn thân quảng đại của các Linh Mục và Nữ Tu. Mặc dầu hoàn cảnh khó khăn, nạn nghèo đói vây bọc khắp nơi nhưng các ngài không nản chí chùn bước. Các ngài can đảm đối đầu thực tại đau thương với lòng khiêm hạ nhưng không kém phần cương quyết.

Chỉ vồn vện hai ngày sau khi đặt chân đến Phi-luật-tân và bắt tay vào việc tôi bỏ rơi ngay cái ý nghĩ cho rằng tôi đến đây là để giúp đỡ người khác. Bây giờ thì sau thời gian thi hành công tác thiện nguyện tôi hiểu rõ rằng tôi trở về quê hương Ý của tôi với chiếc vali đong đầy bảo vật. Tôi nhận nhiều hơn cho.

Tôi xác tín rằng bàn tay THIÊN CHÚA dẫn dắt tôi suốt thời gian tôi thi hành công tác thiện nguyện tại Tondo. Với kinh nghiệm trải qua, tôi hiểu rằng tôi phải luôn luôn cảm tạ THIÊN CHÚA về những ân lành Ngài ban cho tôi. Tôi cũng hiểu rằng mỗi buổi sáng tôi phải đón chào ngày mới với nụ cười và sẵn sàng đương đầu với khó khăn cùng thử thách bằng ý chí kiên trì. Đặc biệt, tôi không bao giờ được phép bỏ rơi Đức Tin Công Giáo. Tôi phải cho đi với lòng quảng đại và không bao giờ kèm theo bất cứ hậu ý nào.

Tôi cũng phải đón tiếp mọi người như anh chị em tôi và không bao giờ đánh mất niềm Hy Vọng.

Đó là tất cả những bảo vật tinh thần mà các tín hữu Công Giáo thuộc giáo xứ Tondo bên Phi-luật-tân trao tặng cho tôi. Nơi ánh mắt họ tôi đọc thấy nét long lanh ngời sáng Tình Yêu THIÊN CHÚA. Thật cảm động. Muôn vàn cảm tạ hồng ân bao la của THIÊN CHÚA.

(Chứng từ của cô Elena, thanh nữ Công Giáo Ý).

... ”Người bên ba hiểu rộng biết nhiều. Kẻ giàu kinh nghiệm phát biểu thật thông minh. Ai không từng trải thì hiểu biết nông cạn, còn người bên ba thì lanh lợi, tháo vát. Trong những chuyến du hành, tôi đã được thấy nhiều chuyện, đã hiểu nhiều điều mà không thể nói hết. Đã nhiều lần tính mạng tôi lâm nguy, nhưng nhờ kinh nghiệm, tôi đã thoát chết. Những người kính sợ THIÊN CHÚA sẽ được sống lâu dài, vì họ cậy trông vào Đấng cứu thoát họ. Ai kính sợ THIÊN CHÚA thì không sợ hãi gì, họ không run rẩy, vì chính nơi Người, họ hằng cậy trông. Phúc thay tâm hồn kẻ kính sợ THIÊN CHÚA! Họ nương tựa vào ai? Và ai nâng đỡ họ? THIÊN CHÚA để mắt trông nom những ai yêu mến Ngài. Ngài là khiên mộc vững chắc, là sức mạnh đỡ nâng, là tàn che gió nóng, là bóng mát giữa trưa. Ngài giữ gìn cho khỏi vấp ngã, và bảo vệ cho khỏi té nhào. Ngài nâng cao tâm hồn, sáng soi con mắt. Ngài ban sức khỏe, sự sống và phúc lành” (*Sách Huấn Ca 34,9-17*).

(“Il Foglietto dell'Istituto dei Canossiani”, Pubblicità trimestrale, Anno 78, n 4, Ottobre-Dicembre 2009, trang 10-11)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt